

ODMIENNIK (1) *sb m*

N sg odmiennik.

Sł stp, Cn brak, Linde XVII w.

Przebieraniec: [Totyllas] poślął do niego [do ś. *Benedykta*] miałto siebie ługę iednego vbrawłzy go w łwe łzáty krolewłkie [...]. A gdy przyłzli do kłałztorá/ rzekł *Benedykt*/ złoł łzáty cudze á twarz zmyłłoną/ tedy powiełz częgoć trzebá. Padł ná nos odmiennik prołzác odpułzczenia. *BielKron* 163.

Cf **ODMIENIEC**

MP